

פֿתַח וְאָמַר, כְּמַגְדֵּל דְּוִיד צְוֹאֲרֵךְ
 בְּנֵי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלֶף הַמַּגֵּן תְּלוּי עֲלָיו כֹּל
 שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים. כְּמַגְדֵּל דְּוִיד, מִי
 מַגְדֵּל דְּוִיד? זֶה וְדֵא מַגְדֵּל דְּוִיד
 שְׂבָנָה אוֹתוֹ דְּוִיד וְהַעֲלָה אוֹתוֹ
 לְתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם. אֲלֵא כְּמַגְדֵּל
 דְּוִיד - זוֹ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה,
 שְׂכַתוֹב בֵּה (מְשַׁלֵּי י"א) מַגְדֵּל עַז
 שֶׁם ה' בּוֹ יְרוּץ צַדִּיק וְנִשְׁגָּב.
 מִי הַנִּשְׁגָּב? אֲלֵא אוֹתוֹ מַגְדֵּל
 נִשְׁגָּב, מִשּׁוּם שֶׁבּוֹ יְרוּץ צַדִּיק.
 צְוֹאֲרֵךְ - זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 שְׁלִמְטָה, שְׁעוֹמֵד בְּתַקּוּן שֶׁל
 יְפִי כְּצֹאֲרֵךְ לַגּוֹף. מַה הַצְּוֹאֲרֵךְ
 הוּא הַיְפִי שֶׁל כָּל הַגּוֹף - כִּף גַּם
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא הַיְפִי שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם.

בְּנֵי לְתַלְפִּיּוֹת - תֵּל שֶׁכָּל בְּנֵי
 הָעוֹלָם הֵיוּ מְסַתְּפִלִים בּוֹ. וְכִף
 בְּאַרְוֵהוּ, תְּלִפִּיּוֹת - תֵּל שֶׁכָּל
 הַפִּיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם מִשְׁבַּחִים
 וּמְתַפְּלִים אֵלָיו.

אֶרֶךְ הַמַּגֵּן תְּלוּי עֲלָיו - אֵלוֹ
 אֶלֶף הַתְּקוּנִים שֶׁמְתַקְּנִים בּוֹ
 כְּרֵאוּי. כֹּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים -
 שְׁכָלִים בָּאִים מִצַּד הַדִּין הַקָּשָׁה.
 מַה הַצְּוֹאֲרֵךְ כָּל תְּקוּנֵי הָאִשָּׁה
 תְּלוּיִים בּוֹ - כִּף בְּמִקְדָּשׁ כָּל
 תְּקוּנֵי הָעוֹלָם תְּלוּיִים וְשְׂרוּיִים
 בּוֹ. וְהָרִי פְּרוּשָׁה, שְׂכַתוֹב (אִיכָה
 ה) עַל צְוֹאֲרֵנוּ נִרְדְּפָנוּ, עַל בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא הַצְּוֹאֲרֵךְ וְהַיְפִי
 שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. נִרְדְּפָנוּ יַעֲנֵנוּ,
 לְבָנוֹת אוֹתוֹ פְּעַמִּים. וְלֹא הוֹנַח
 לָנוּ, שֶׁהָרִי לֹא הִשְׁאִירוּהוּ לָנוּ,
 וְנִחָרַב וְלֹא נִבְנָה לְאַחַר מִכָּן.
 מַה הַצְּוֹאֲרֵךְ, כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁמַד, כָּל
 הַגּוֹף מִשְׁמַד עִמוֹ - כִּף גַּם בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ, כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁמַד וְנִחָשֵׁף,
 כָּל הָעוֹלָם כִּף גַּם נִחָשֵׁף, וְלֹא
 מְאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, וְלֹא שְׂמִים וְאֶרֶץ
 וְכוּכְבִּים.

פֿתַח וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) כְּמַגְדֵּל דְּוִיד צְוֹאֲרֵךְ
 בְּנֵי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלֶף הַמַּגֵּן תְּלוּי עֲלָיו כֹּל
 שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים. כְּמַגְדֵּל דְּוִיד, מִאֵן מַגְדֵּל דְּוִיד.
 דֵּא מַגְדֵּל דְּוִיד וְדֵא, דְּבָנָה לִיה דְּוִיד, וְסָלִיק
 לִיה גּוֹ יְרוּשָׁלַיִם. אֲלֵא כְּמַגְדֵּל דְּוִיד, דֵּא
 יְרוּשָׁלַם דְּלַעֲיֵלָא, דְּכַתִּיב בֵּיה, (מְשַׁלֵּי י"ח) מַגְדֵּל
 עַז שֶׁם ה' בּוֹ יְרוּץ צַדִּיק וְנִשְׁגָּב. מִאֵן נִשְׁגָּב,
 אֲלֵא הוּא מַגְדֵּל נִשְׁגָּב, בְּגִין דְּבֵיה יְרוּץ
 צַדִּיק.

צְוֹאֲרֵךְ, דֵּא בֵּית מִקְדָּשָׁא דְּלַתְתָּא, דֵּאִיהוּ
 קָאִים בְּתַקּוּנָא דְּשְׁפִירוֹ, כְּקַדְלָא
 לַגּוֹפָא. מַה צְוֹאֲרֵךְ, אִיהוּ שְׁפִירוֹ דְּכָל גּוֹפָא,
 הָכִי נָמִי בִּי מִקְדָּשָׁא, אִיהוּ שְׁפִירוֹ דְּכָל עֲלָמָא.
 בְּנֵי לְתַלְפִּיּוֹת, תֵּלָא דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא הוּוּ
 מְסַתְּפֵלָן בֵּיה, וְהָכִי אוּקְמוּהָ, תְּלִפִּיּוֹת,
 תֵּל דְּכָל פִּיּוֹת דְּעֲלָמָא מְשַׁבַּחֵן וּמְצַלָּאן לְגַבֵּיהָ.
 אֶרֶךְ הַמַּגֵּן תְּלוּי עֲלָיו, אֵלִין אֶלֶף תְּקוּנֵינוּ,
 דְּמְתַקְּנִין בֵּיה כְּדָקָא יְאוּת. כֹּל שְׁלֹטֵי
 הַגְּבוּרִים, דְּכַלְהוּ קָא אַתְיִין מְסַטְרָא דְּדִינָא
 קְשִׂיא.

מַה צְוֹאֲרֵךְ, כָּל תְּקוּנֵינוּ דֵּאֲתַתָּא בֵּיה תְּלִיין. כִּף
 בְּמִקְדָּשָׁא, כָּל תְּקוּנֵינוּ דְּעֲלָמָא בֵּיה תְּלִיין
 וְשְׂרִיין. וְהָא אוּקְמוּהָ, דְּכַתִּיב, (אִיכָה ה) עַל
 צְוֹאֲרֵינוּ נִרְדְּפָנוּ, עַל בִּי מִקְדָּשָׁא, דֵּאִיהוּ צְוֹאֲרֵךְ
 וְשְׁפִירוֹ דְּכָל עֲלָמָא. נִרְדְּפָנוּ, יַעֲנֵנוּ לְמַבְנֵי לִיה
 תְּרִין זְמַנִּין, וְלֹא הוֹנַח לָנוּ. דֵּהָא לֹא שְׂבָקוּהָ
 לָן, וְאַתְחַרְבּ וְלֹא אַתְבְּנֵי לְבַתָּר.

מַה צְוֹאֲרֵךְ, כִּיּוֹן דֵּאֲשַׁתְּצִי, כָּל גּוֹפָא אֲשַׁתְּצִי
 עִמִּיהָ. הָכִי נָמִי בִּי מִקְדָּשָׁא, כִּיּוֹן דֵּאִיהוּ
 אֲשַׁתְּצִי וְאַתְחַשֵּׁף, כָּל עֲלָמָא הָכִי נָמִי
 אַתְחַשֵּׁף, וְלֹא נִהִיר שְׂמִשָּׁא, וְלֹא שְׂמִיא
 וְאַרְעָא וְכוּכְבִּיא.

משום כך בכה על זה יוסף, ואחר שבכה על זה, בכה על השבטים שיגלו. כשנחרב בית המקדש, כל השבטים גלו מיד והתפזרו בין העמים. זהו שכתוב וינשק לכל אחיו ויבך עליהם. עלהם ודאי.

על כלם בכה, על בית המקדש שנחרב פעמים, ועל אחיו עשרת השבטים שהגלו לגלות והתפזרו בין העמים. ואחרי כן דברו אחיו אתו, ולא כתוב ויבכו, שהרי הוא בכה, שנצנצה בו רוח הקדש, והם לא בכו, שלא שרתה עליהם רוח הקדש.

והקל נשמע בית פרעה. רבי (אלעזר) אבא פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לפי ובשרי ירננו אל אל חי. בא ראה, כל אדם שמתפלל תפלתו (וקם) לפני רבונו, צריך לו להקדים לו ברכות בכל יום ויום ולהתפלל תפלתו לפני רבונו בזמן שצריך. בבקר לאחז בימין של הקדוש ברוך הוא, במנחה לאחז בשמאל. ותפלה ובקשה צריך לאדם בכל יום ויום כדי להאחז בו. ובארנו, מי שמתפלל תפלתו (ועומד) לפני רבונו, צריך לו שלא לשמע קולו בתפלתו, ומי ששומע קולו בתפלתו, תפלתו לא נשמעת.

מה הטעם? משום שהתפלה אינה אותו הקול שנשמע, שאותו קול שנשמע אינו תפלה. ומה היא תפלה? זהו קול אחר שתלוי בקול שנשמע. ומי הוא הקול שנשמע? זה אותו הקול שהוא בוא"ו, הקול שתלוי בו, זהו קל בלי וא"ו.

בגין כך בכה יוסף על דא. ולבתר דבכה על דא, בכה על שבטין דאתגלו. פד אתחריב בי מקדשא, כלהו שבטין אתגלו מיד, ואתבדרו ביני עממיא. הדא הוא דכתיב וינשק לכל אחיו ויבך עליהם, עלהם ודאי.

על כלם בכה, על בי מקדשא דאתחריב תרין זמנין, ועל אחוי עשרת השבטים, דאתגלו בגלותא ואתבדרון ביני עממיא. ואחרי כן דברו אחיו אתו, ולא פתיב ויבכו, דהא איהו בכה, דנצנצה ביה רוחא קדישא, ואינון לא בכו, דלא שרא עלייהו רוח קדשא:

והקל נשמע בית פרעה. רבי (אלעזר) אבא פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לפי ובשרי ירננו אל אל חי. תא חזי, כל בר נש דצלי צלותיה (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה לאקדמא ליה ברקאן בכל יומא ויומא, ולצלי צלותיה קמי מאריה בזמנא דאצטריך.

בצפרא, לאחדא בימינא דקדשא בריך הוא. במנחה, לאחדא בשמאלא. וצלותא ובעותא, אצטריך ליה לבר נש בכל יומא ויומא בגין לאתאחדא ביה. ואוקימנא, מאן דצלי צלותיה, (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה דלא למשמע קליה בצלותיה. ומאן דאשמע קליה בצלותיה, צלותיה לא אשתמע.

מאי טעמא. בגין (דף רי ע"א) דצלותא, לאו

איהי ההיא קלא דאשתמע. דההיא קול דאשתמע לאו היא צלותא. ומאן איהי צלותא. דא קלא אתרא, דתליא בקלא דאשתמע, ומאן היא קלא דאשתמע. דא ההיא קול דהוא בוא"ו, קלא דתליא ביה, דא ההוא קל בלא וא"ו.